

שמות השמות רעים והאזהובים כשמות יצירד בני עזר מקדם, וידוע דרעים
 האזהובים הם בחי' חו"ב שנק' חרין ריעין דלא מתפרשין, וכידוע
 שמה השמות רעים והאזהובים, השמות הם ל"י תפעול שיטתה את הרעים והאזהובים
 והיינו להמשיך בהם השמות כו'. וצ"ל מהו ענין התקשה שיומשד השמות
 בבחי' רעים חו"ב כו'. ונותרו אינו מוכן הלא ידוע דמקום השמות הוא
 בבניה וכפ"ש אם הבנים שמחה, וידוע דאם הבנים הוא בחי' בניה, ולכן
 המופיעים שהם בבניה כידוע נקראים מופיעים לשמות, ומן שמחתניו, משום
 דמקום השמות הוא בבניה דוקא.

והענין הוא דהנה בניה הוא בחי' השגה והבנה מה שנחפס ונקלט הזכר שכל
 היטב במותו, והיינו ע"י שמפלט הפרטים שבהזכר משכל ומקרב הענין
 לעצמו ע"י כמה המכרים והצעת דברים כארדך ורוחב עד שתופס ומשיג
 את הזכר שכל כמו שתופסים כלי כיד כמו כן נתפס השכל במותו על ידי ריבוי
 הפרטים עד שנחפס ונקלט הענין היטב במותו, שהו ענין השגה, וגם כידור
 כל דבר משכל לכא על אמתו הוא על ידי העיות דבניה דוקא, והוא
 ענין הקושיות והתירוצים עד שמתברר ומתלבן הזכר משכל וכא על אמתו
 כמו שהוא כו'. והנה כשתופס ומשיג את הזכר משכל היטב במותו ושכלו
 הי"ה שש ושמה בהשגה זו, וכמו שאנו רואין בחוש שהזאם שמה באיזה
 השגה שמשיג בשכלו, אך דוקא כשא השכל בהשגה גמורה, דקדם שמשיג
 את השכל אינו שייך שמה אדרבה הוא או בעוצב ומרירות מצד העוד
 השגה, אבל כשמשיג היטב הרי הוא בשמותו מן ההשגה, והו ענין מה
 שאמרו רד"ל צדיקים יושבים ונהנים מזיו השכינה, דהנאה רשמה זו
 הוא מן ההשגות שמשיגים בגן עדו כידוע, מה שאין כן בהכמה אינו
 שייך שמהו, להיות כי ההכמה היא למעלה מהשגה עדיין, וכפייע דכח ההכמה
 הוא ראשית גילוי אור השכל כמו שבא בבחי' נקודה כללית עדיין ואינו
 נתפס ונקלט בפנימיותו במותו כי אם מרחף עליו מלמעלה, וכמו הברק שמבריק
 בלב ואינו בהתשיבותו וכמו כן הוא ענין בריקת זקירות השכל שאינו
 נתפס בכלי מוחו מפני שלא נפויטו עדיין הפרטים כי אם מאיר האור כמו
 שהוא בכללותו ואין זה גילוי גמור עדיין, ולכן אנו רואין דגם כשנשפל
 לו הברק המבריק דהכמה הנה אם לא ישחול להביאו לידי השגה דבניה
 על ידי ההתקשרות והעמקה בהנקודה כו' הרי יתעלים הו' בלא חי' כו',
 והיינו מפני שאינו גילוי אמיתי עדיין בבחי' פנימיות. ולכן אינו שייך שם
 ענין השמות, דשמותו הוא מצד הגילוי דוקא אבל במוח ההכמה שאינו

שבעבודתו הוא אשר ע"י שכולל כולם, שעיין יקוי בכל אור ואור
 ילוח אישי (אין איש אלא חקביה) אלי (המשנה וגילוי י"ג מדות חרחמים;
 הו חי אל גו) יפעל זה — אני לדודי (אתעזליח), שכא"י יקוי במדריגת
 לוי — שיוגבר רוחו לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבדו
 וכפס"ד המורה הנדול הוא הרמב"ם בינו החזקה: לא שבס לוי
 בלבד אלא כל איש ואיש אשר נזכה רוחו איתו
 — וידוע מאמר כ"ק הבעש"ט דבמקום ששם רצונו שם הוא כולו —
 והבינו מדוע להבדל לעמוד כו' ה"ז נתקדש קודש קדשים כו',
 וע"י אני לדודי — נעשה חודי לי (אתדליע), וכוכרי הרמב"ם שם
 ש"יהי' ה' חלקו ותלתו לעולם ולעולמי עולמיים.
 ויום סגולה הוא יום ח"י אלוה לכל הגיל, שהרי — כוכרי כ"ק
 מר"ח אדמו"ר — הוא הנתן חיות בהעבודה דאני לדודי חודי לי.
 בכרכת מתיבה וחתימה טובה

מנחת שניאורסאהן

בכל אחד כו' : ראה חרנום יונתן ויצא (כט, לו), ב"ר פע"א, ד.
 או אש : סוטה מה, ב.
 אני לדודי... חודי לי : ר"ת אלול (אבודרום חמלת ר"ת, פעיח שי ר"ת פ"א),
 בינו חזקה : סוף הל' שמיטה ויובל.
 מאמר כ"ק הבעש"ט : ס' המאמרים — קונטרסים ע' 818. לקו"ד ע' 226.
 והבינו מדוע : בהמשך מ"ס רב"ם חול"ץ סק"ג מפרש במאמר הבעש"ט : מ"ח
 ודונם, תאכ"ט.
 כוכרי כ"ק מר"ח אדמו"ר : שחת ח"י אלול, החשיפה (לקו"ד ח"ג ע' 946).

משמחה. ואם כן לפי זה אינו מובן הנקשה דשבת תשמת רעים ותאוצבים, מאחר שלאן הכי יש שם ענין השמחה בבחי' בינה, ובחכמה הגם שאינו שייך שם שמחה הלא יש שם ענין העונג שלמעלה מהשמחה, ואם כן מהו ענין שמת שמחה כ"ו. אך צ"ל תחלה ענין. השמחה דכינה מה פעולתה, להיות ידוע דשמחה גורם גילוי, וכבר נהבאר לעיל דכינה הוא בחי' התגלות, ואם כן מהו פעולת השמחה שבכינה.

ולדברך זה יש להקדים תחלה מה שבינה נקראת אם הכנים, דהנה כנים הם בחי' ששה מדות עליונות דא"ת, והיו גם כן ענין ת"ר אלה נשמות שנוקטא כנים כמ"ש בנים אתם לה' אלקים שנמשכים מ"ר קצוות העליונים כידוע, ולשם הוא מבינה שעל זה נאמר ולאן ילדה ששה בנים, לאה היא בחי' בינה, ה' גדולה לאה, וילדה ששה בנים היינו ששה מדות, ולידת התגלות המדות הם מבינה, וכמ"ש לפי שכלו יהולל איש דלפי אופן השכל וההתבוננות לפי אופן כוח הם המדות, וכשמבוננו בשכלו העסקת הדיע לפי אופן כוח הוא המפעלות המדות כ"ו. והגם דראשית הדבר השכל הוא בתכונה, מכל מקום הולדת המדות הוא מבינה דקא' והיינו מטעם הנ"ל מפני שכת בהכמה אינו בבחי' גילוי ממש עדיין כי אם בבחי' כללית לכך לא יהי' מזה הולדת המדות, כי אם מבחי' בינה שהוא בחי' גילוי ממש בהשגה הגבה באורך ורוחנו וכשמשיג טוב טעמו של הדבר או דקא' נולד ונתגלה המדה שבלב כ"ו. ויובן זה בעבודת ה' כשמבוננו בגדולת ורומויות אין סוף ב"ה א"ל שהוא אלקים חיים ופולד עולם, והיינו מה שמהוהו עלמות ונבראם מאין ליש שנתהוה בכת האלקי בדבר הוי' בעשרה מאמרות וכמ"ש בדבר הוי' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם כ"ו, מה שעצם ענין. ההתהוות מאין ליש הוא ענין נפלא מאד עד שהנברא אינו יכול לביין וליציר בנפשו כלל ענין ההתהוות מאין ליש, והוה מה שהנבראה היא בחיך הבורא ולא בחיך הנבראים, היינו שבנבראים לא נמצא כלל ענין בריאה יש מאין, והשתלשלות עילה ועלול נמצא בנבראים גם כן, וכמו שכל המדות ומחשבה דבר ומעשה שהם בבחי' השתלשלות עילה ועלול כידוע, ומזה יוכל לצייר בנפשו ענין השתלשלות עילה ועלול למעלה כ"ו, אבל ענין בריאה יש מאין אינו נמצא כלל בחיך הנבראים (י ומ"ש במ"א דמיונות על ענין בריאה יש מאין מענין הצמיחה וכה ההולדה שבאדם, באמת אינם דמיונות אמיתיים ממש לענין בריאה יש מאין, ומאחר שהצמיחה היא על ידי הגרעין החדוד ונטוע בארץ, הגם שהוא לאחר רקבוץ הגרעין דקא' הצמיחה היא בריבוי שלא בערך הגרעין שיכול להיות מאה גרעינים מגרעין אחד, מכל מקום אינו יש מאין ממש (ועיין מ"ש באגרת הקודש ד"ה איהו חיותו בענין צמחים הורדעים שהם כמו יש מאין כ"ו), וכמו כן הוא בענין ההולדה שנועשה מטיפת הדבך גם כן אינו יש מאין ממש כ"ו, ועשבים ואילנות שאינם וורדעים ונטועים וצומחים מעצמם מהנח הצומח שבארץ זהו באמת בריאה יש מאין מהנח האלקי שבארץ, והוא מאמר

שבת"י חסד סיום המוסמך.

גילוי עדיין אינו שייך שם ענין השמחה, כי אם בתכונה מאיר גילוי העונג, וכמו שאנו רואין בחוש דכשנוספל לאדם איהו המצאה חדשה מיד הוי' הוא מתגלה עונג, וכמו צהבו פניו של רבי אבהו שמצא תוספתא חדתא, וכמ"ש חכמת אדם תאר פניו, דצוהיבת הפנים הוא מגילוי העונג שמאיר בתכונה כ"ו.

אמנם ידוע דעונג הוא למעלה משמחה, וראי' לזה שהרי עונג הוא ענין מוצע ומכוסה תגלים בעצם כ"ו, ואינו כמו ענין השמחה שהוא בהתגלות לכל אדם ולא יוכל להעלים שמתחו בעצמו כי אם בא שהמחשבות והתגלות לעין כ"ו, ואנו רואין דכל מי שישמח באיזה שמחה הרי הוא מגלה כל לבבו בדברו ובמנוחת האברים כ"ו, מה שאין כן בעונג שהתענוג הוא בהעלים בעצמו שמתענוג מהדבר אבל אינו בא בהתפשטות התגלות כל כך כ"ו, הגם שגילוי העונג נראה ונגלה גם כן דהכרת פניו ענתה בו שמתענוג על אזה דבר, דכשם שהצער יעוצב נראה ונגלה בפנים, כמו ויפלו פניו, מודע נפלו פניו, כמו כן העונג נראה גם כן בפנים, וכמו צוהיבת הפנים ומה שחכמת אדם תאר פניו שהוא מצד העונג כ"ו, מכל מקום אינו דומה לענין השמחה שהוא בהתפשטות גדולה ובהתגלות לעין כל בחיך לעצמו דקא' עד שלא יוכל להעלים כל דבר בעצמו מצד השמחה ומגלה כל מצונו לכבו כ"ו כמשי"ת, מה שאין כן בעונג שאינו בהתפשטות התגלות כל כך ולא יוצא משום זה מנגדו והנגלותו כ"ו, והתענוג הוא רק בעצמו ואינו בהתפשטות התגלות לולתו כ"ו, ועיקרו הוא ענין המנוחה רק שמתרומם נפשו מגילוי העונג אבל הוא נח ורשוקט על מקומו כ"ו, השמחה הוא למעלה מהשמחה, והיינו שהוא המנוחה כ"ו, ומובן מכל זה שהעונג הוא למעלה מהשמחה, והיינו שהוא כח נעלם בנפש וגם כשמגלה אינו בא בגילוי ממש כ"ו, ולכן מתגלה מנח התכונה דקא' להיות דכח כשמגלה אינו בא בגילוי ממש כנ"ל לכן מאיר שם גילוי התענוג, משאיכא בבינה אינו מאיר גילוי התענוג, וכנראה בחוש דהטעם העונג שבקיראת ההשכלה כמו שהיא באשית בריית וסקירת האיש השל הרי הוא מתעלם אחר כך כשכא לידו השגה והבנה דכינה שאינו מרגיש את הטעם העונג שבהשכלה כ"ו (כי אם בחי' פנימיות כינה שהוא ענין עומק התמצית מכל המושג בהשגה לאחר ששולל כל אריכות המספר וריבוי הפרטים וכא לעומק המצית הכונה כ"ו או יכול להרגיש את הטעם העונג שבהשכלה מה שאין כן בחיצוניות כינה באורך ורחוב ההשגה וההסבר בריבוי הפרטים מתעלם העונג כ"ו), והיינו מפני שהבינה הוא בחי' גילוי העונג טבעו להיות מכוסה ונעלם דקא' כי אם בבינה שם הוא גילוי השמחה מה שאין בתכונה, ובתכונה גילוי התענוג כ"ו (ומה שכתוב בהרר הוא דא עתיקא דהתגלות עתיק הוא בכינה, היינו רק בחי' התגלות והתפשטות דעתיק שהוא ענין השמחה שבכינה, אבל ענין גילוי העונג הוא בתכונה, ועיין מ"ש בהרר אמור דצ"ד עונג לא אשתבה אלא לעילא באתר דקודש שארי כ"ו), והוה דרשבתי כתיב וקראת לשבת עונג, או התענוג על הוי', ויום טוב נקרא מועדים לשמחה, להיות דשבת הוא מוחין דאבא הוא בחי' עונג וי"ט שהם בחי' מוחין דאימא הרי הם בחי' מועדים לשמחה כ"ו, ומצא דשמחה הוא בבחי' בינה ובתכונה מאיר גילוי העונג שלמעלה

ואתן שני' שני' בני' הן הנולדים מיוחד זריג' והם בחי' אצילות ממש, וגם כמו שירדו למטה הם בחי' אצילות ממש וכמו נשמת הרשבי"ב ורב המנוא סבא וכדומה, ואיום נקי' בשם יש כלל כ"ל, אבל נשמות הנקי' עבדים הם נהודו בבחי' יש ממש, והגם שלא נשמו ג"כ בעצם מהותם מי"מ הן בבחי' יש עד שיכלים להתחבר עם הנפש הבהמית ושייר בהם פנים חז"י כ"ל, כמ"ש משה במי"א, ונשמתו א"ל הגם דשרשם ומקורם הוא גם כן מבחי' ז"א מי"מ עיקרם הוא מבחי' מלכות, שעל ידי בחי' מלכות דוקא נעשים בבחי' יש כ"ל, ובמי"א מובאר בדברך כלל יש ב' מדרגות בנשמות, נשמות דמיה ונשמות דכ"ל, נשמות דמיה הם נשמות שמבחי' ז"א בעצם מבחי' אור ורוע לצדיק עליון כ"ל, וכמו נשמת משה ויוסף צדיק עליון שנשמתם הם מבחי' ז"א ועל כן עבודתם הוא מבחי' אור, אשר עמדתו לפניו וכן בדרך כתיב כמו נשמת דוד ואליהו דכתי' ב"י חי הוי' אשר עמדתו לפניו וכן בדרך כתיב חיותה נפש ארוני צרורה בצרור החיים כ"ל, ועבודתם הוא בנפש דוקא בבחי' העלאה מלמטה למעלה, וכמו כן כשנזן למעלה באצור הנשמות בבחי' מלכות שנקי' נוף, עבודתם הוא בבחי' בירור חיבוד החומר הן לבחי' הנשמה, והיו ענין מה שחי' אל' בעיבור י"ב חדש כ"ל כמ"ש במי"א, וגם מצד נשמתם מכל עיקר עבודתם הוא בבחי' העלאה מלמטה למעלה דוקא, והיינו מפני שהן עיקר מבחי' מל' בעצם כ"ל כמ"ש במי"א.

אמנם בדרך כלל הרי עיקר ענין ההולדה מה שמיוחד דבר ונקבא יהי' מצאיות החיותות הולד הוא בכח אלקי דוקא שזוהו ענין מה שכתוב זכר ונקבא בראם ויכרד אותם, והיינו המשכת הכח והאור האלקי להיות ביהודים הולדת הולד כ"ל, והיו מה שכתוב בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו, וידוע שהעטרה הוא למעלה מבחי' אמו רק אמו מעטרה לו העטרה, אבל העטרה בעצם הוא מבחי' כתר עליון, וגם לפי מה שפ"י דענין העטרה הוא מה שתפארת דאימא נעשה כתר עליון, וי"ל גם כן דהוי' השתלשלות הכתרים דאבי"ע הם בחי' בפ"ע ונעלה יותר דהשתלשלותו הוא זה משה, כמ"ש בלקוטי מורה ד"ה ויקח קרח, לכן כתר דבריאה גבוה יותר מהכמה דאצילות, להיות דהחיותות והכמה מהאין דכתר הוא בדרך בריאה יש מאין, כמ"ש והכמה מאין תמצא בבחי' מצאיות כ"ל כמ"ש במי"א, מה שאין כן הכתרים דכ"ע הרי הם נמשכים בבחי' כתר דאצילות כ"ל, וכמו כן יש לומר כשתפארת דאימא נעשה כתר עליון או מאיר בכתר זה מבחי' כתר דאצילות כ"ל, וידוע דתפארת קו האמצעי חלוק מהי' קוין, דתפארת עולה עד הכתר כמ"ש במי"א, וי"ל דלכן דוקא תפארת דאימא נעשה בבחי' כתר לז"א, איך שיהי' הרי עטרה הוא גילוי בחי' הכתר, וכל זה נעשה ביום חתונתו דוקא ע"י יחוד חו"ב שע"ז נמשך כח עליון כמ"א מבחי' כתר עליון כ"ל, וי"ל כה עליון זה שנמשך מכתר עליון על ידי הוא ענין ההולדה דזריג' כ"ל, ולפי זה יזכר דגם ענין הכח המוליד שבדבר הוא גם כן על ידי הנקבא דוקא, דלכן ביום חתונתו דוקא שיש יחוד בחי' דבר ונקי' או דוקא נמשך לו בחי' העטרה מבחי' כתר עליון, והיו ענין מה שכתוב גדול ה' ומחלל מאד בענין

חידוש הארץ, שהוא בבחי' א"ס להצמיח מאין ליש תמיד, כמ"ש באגרת הקדש שם והוא הכח הצומח שבארץ להצמיח מאין ליש כ"ל, ונמצא אין זה מכת האדם כ"ל, ויש לומר שגם בהצמיחה שעל ידי וריעה ונתייעה הרי העיקר הוא זכח הצומח והגרעין הוא רק העלאת מי"ז לכת הצומח שברי שימשך בציור כזה הוא ע"י החלכשותו בהגרעין כ"ל, אבל עצם הצמיחה הוא מכת הצומח בדרך בריאה יש מאין כ"ל.

וכמו כן י"ל בענין ההולדה דעיקר ההולדה הוא מן האשה שיש בה כח המוליד להוליד ול"ל, כמו הארץ שיש בה כח הצומח להצמיח כמו כן האשה יש בה בעצם כח זה להוליד ול"ל, ועמ"ש בבחי' פ' חוריע על פסוק אשה כי חוריע בשם חכמי המחוק דעיקר מציאת העובר הוא מן האשה וטיפה הדרכ נותן בו הציור לכד, יע"ש כמה ראיות על זה, והרי זה דוגמת הגרעין שעושה ציור בכח הצומח כ"ל כמ"ל, וכן הוא למעלה דכח ההחיותות מאין ליש הוא בבחי' מלכות דוקא דכמו בהשמיית הצמיחה היא בארץ דוקא ולא בהשמים, הגם שהשמים למעלה מהארץ וכמ"ש שמים לרום וקבבה השמים מן הארץ כ"ל והם משפיעים בהארץ כמ"ש כאשר ירד הגשם והשילג מן השמים כ"ל, והרהר את הארץ והולידה כ"ל, מי"מ הרי הצמיחה היא בארץ דוקא, כמו כן למעלה ענין החיות יש מאין הוא על ידי המלכות דוקא, והיו יתרון שיש בבחי' מל', על בחי' חכמה ומדות עליונות בחי' ז"א שזו רק בבחי' השתל', ע"ע אבל לא יש בהם ענין החיות יש מאין כ"א בבחי' מל', דוקא, שעל זה אמרו נעוץ תחלתו בסופן, דנציצת תחלה הוא בחי' א"ס שהוא קדמון לכל הקדמוין כ"ל (ונקרא תחלה הכל שמאמיתית המצוא תחלה ואין לו תכלה כ"ל וכמ"ש במי"א משום דבכחו ויכולתו דוקא לחיות דוקא נמצאו כל הנמצאים כ"ל כמ"ש במי"א דוקא וזוהו בחי' מלכות דוקא דדגין מאין ליש כ"ל, וכן זה הוא בסופן דוקא וזוהו בחי' מלכות דוקא דכל דדגין שיש בה הכח הזה לחיות מאין ליש כ"ל, וכן הוא בהולדת הנשמות לכ"ע שנמתו מאין ליש הוא גם כן מבחי' מלכות דוקא, וכידוע בענין הנשמות שנקי' עכ"ים שהן נשמות דבריאה דהחיותות הוא מבחי' מלכות דאצילות בבחי' החיותות יש מאין בדוגמת ענין החיותות הנבראים מבחי' מלכות, שזוהו ענין אילת שרחמה צ"ל כשמהות נשמת זמלאים דכ"ע כ"ל, כמ"ש בבבאורי' הוהר פ' פנחס על מאמר הוהר על פסוק אילת השחר, והיו גם כן מה שיש באשה דוקא כח החידוש להוליד ול"ל מפני ששרשה מבחי' מל' לכן יש בה דוקא הכח להוליד כ"ל.

וכמקום אחר מובאר דעיקר הכח המוליד הוא בטיפה הזכר דוקא כ"ל, וכמ"ל גונא מובאר בענין הנשמות דשרשם מבחי' ז"א ונמשכים מבחי' אור ורוע לצדיק עליון בבחי' מלכות, דכל נשמתה היה קיימא בדיוקנאות קמ"ל מלכא קדישא בחי' ז"א גם נשמות דכ"ע ובבחי' ז"א נמשכים למלכות כ"ל, אמנם זהו בבחי' נשמות דאצילות, וכידוע שיש בנשמות ג' מדרג', וה' נשמות שנקי' אחים ורעים להקב"ה, ה"י שנקי' בני'ם, ה"ל שנקי' עבדים, והנשמות שנקי' אחים ורעים הם הנולדים מאי"א ולכן נקי' אחים לז"א.

חובלים רג"א). וכמו כן י"ל בבחי' תפארת דאימא שנעשה כתר לר"א שנמשך בזה מבחי' פנימיות הכתר (דעם ארש התפארת הוא מפנימיות הכתר ומאיר בו גילוי בחי' פנימיות הכתר ונעשה כתר לר"א כ"ל) ולכן מאיר גילוי הכתר בוי"ג יותר מא"א כנ"ל דהנמה מאין תמצא כ"ל משא"כ בוי"ג כ"ל, וגילוי הכתר בוי"ג הוא ע"י יחוד פנימי דאר"א שנמשך אור חוש בא"א מפנימיות הכתר ותפארת דאימא נעשה עטרה לר"א להיות גילוי בחי' י"ף בוי"ג להליל נשמות חדשות בחי' בן ובת כ"ל, והמשכת העטרה הוא ביום החובנו דק"א, והוא שדוקא ע"י מטורגנתא בחי' מלכות על ידי זה דק"א נעשה ההגלה בוי"א כ"ל.

ונמצא מכל זה דכח ההולדה הוא בכח תאין סוף דק"א כ"ל, ולכן יש כמה בני אדם שאינם מולידים גם שכת המוליד ישנו בשלימות, והוא רק מפני שאינו מאיר שם האור האלקי, כמו בסיבת התוד האחרות כמ"ש בכמבי האר"ז"ל ושלים הוא כלי המחזיק ברכה שנמשך הכח האלקי דק"א ולא יש דוגמתו באדם כלל, ולכן אי אפשר להאדם להבין בצ"ור שכלי ענין ההתחיות יש מאין, רק שהשכל מכריח שה"ש נברא מאין וקשואה שנמצא מציאת יש בהכרח הוא שבברא מאין כי ה"ר אי אפשר להיות יש מיש עד אין שיעור, וי"ג שיתחזה זה מזה עד כלי גבול למעלה עד אין קץ, כ"א בהכרח שנתחזה מאין בודד בריאת יש מאין (ומה שלאור שנמצא הי"ש אנו מוצאים שמתחזה יש מיש, כמו עכבר האדמה וכן כמה מניי שרצים וגם כמו צמחים הנוצעים וכדומה, וי"ג גם כן לאור שנמשך מציאות ה"שיות הקדמות ועיקר מציאות הי"ש שנמצא הוא מאין כי כנ"ל), אבל עצם ענין בריאת יש מאין הוא דבר נפל"א מן השכל והדעת כ"ל, ועם כל זה מה שנמשך בחי' מקור החיים לכל בריאת העולמות אינו נמשך רק מבחי' הארה דהארה לכך באותיות וצירופים המאירים מבחי' שמו שז"א שם אלקים או שם אדניי כמ"ש אדניי-י כ"ל, כי גם בחי' שמו נברל ומרום מהיות בא בגילוי אור ושפע לזהות בעל גבול ותכלית, וכמ"ש כי נשגב שמו לברו, דעם השם הוא נשגב ומרום ורק הודו על ארץ ושמים כ"ל, רק הודו חיו של שמו דהיינו הארה דהארה הוא המאיר על ארץ ושמים כ"ל.

והענין הוא כידוע דבחי' השם הוא השורה רק בבחי' מקיף על הדבר שנקרא השם עליו, כמו שם האדם כשנוקרא על איה דבר מה לאמר שזה"ל של וברשותו ועל שמו נקרא כמו בית או שדה של פלוני ה"ר אין עצמותו של איש נמשך אל הבית או השדה וכהוא נוווא רק שמו בלבד נקרא עליו שאומרים זהו בית פלוני וכהוא נוווא, כי ה"ר השם של אדם אינו נחשב מעצמותו ממש רק שנחשב על ידו לקרוא בלבד, והגם שמה שנפנה לקוראיו על ידי קריאת שמו ואנו רואים שיותר נקל יפנה ע"י קריאת שמו ממה שיפנה גם על ידי אחיזה בגופו, מזה הרואה שיש ללשם שייכות אל האור וחיות הנפש, מ"א ה"ה רק הארה חיצונית מנפש וחיינו רק בחי' התפשטות שליל בלבד כ"ל, ולכן גם מה שנפנה לקוראיו על ידי קריאת שמו זהו רק התפשטות והתגלות אל הזולת שהוא רק גילוי אור חיצוני

אלקינה אימתי הוא גדול כשהוא בעיר אלקינו, מלכא בלא מטורגנתא לאו איהו מלך ולא גדול איקרי, מלכא הוא בחי' ז"א ובלא מטורגנתא בחי' מלכות לאו איהו גדול, דגולות דז"א הוא מהעטרה שנמשך לו, וכמו שגודלת המלך למטה הוא דק"א נמשך מהעטרה (וההגלה זהו עצמו מה שמתחשש הוא למעלה דהגולה דז"א נמשך מהעטרה (וההגלה כ"ל), הנה איתא בע"ה כ"ו, כח המליך להליל שהוא מבחי' העטרה כ"ל, הנה איתא וואו הוא בכמה דוכתי דהגולת ז"א הוא שנמשכים לו מתחין מא"א וואו פרק ב' ראוי להליל (עמ"ש בע"ה (דפס שקלאו) שער מתחין דצלם פרק ב' ושער דרדשי הגלם דרוש ג' ודרוש ו' ודרוש ח') דקטן אינו מליך מפני שלא נשלם בכחינת מתחין וכשגורל בכחינת מתחין (שלימות ההגולה בזה הוא עד י"ף שנה כמו שכתוב שם), או ראוי להליל כ"ל, אמנם הגולה זאת דמבחי' המתחין שרשה מבחי' הכתר.

והענין דהנה אמרו רז"ל (סוטה דף י"ז ע"ב) איש ואשה זכו שפנינה שרורי, בניניהם גפירש רש"י חלק שמו יי"ד באיש והיא באשה ועל ידי זה מולידים בן ובת (בחינת ויה' שחיו קיום המצוה כפית הלל זכר ונקבה כ"ל) ואו הם כמו אר"א, דכמו מא"א נמשך בחינת ז"א ומלכות שח"ל בחי' בן ובת כידוע, כמו כן זכר ונקבה על ידי גילוי י"ה שבהם ה"ל הם מולידים גם כן בן ובת כ"ל, וכשם דהמשכת י"ה דה"ר בחי' ח"ב הוא מולידים גם כן מהכתר דק"א, ויש לומר דגילוי בחי' כן המשכת בחי' י"ה בוי"ג הוא גם כן מהכתר דק"א, ויש לומר דגילוי בא"א דה"ר המשכת ז"ג לצורך הולדת הנשמות הוא עד למעלה יותר מהגילוי בא"א דה"ר המשכת ז"ג לצורך הולדת הנשמות הוא עד למעלה מוריג הוא לויח מאין המצא רק בבחי' מציאה כ"ל כנ"ל, משא"כ ההולדה מוריג הוא לויח נשמת בבחי' יש זהו מצד נעינת התחלה בחי' אור א"ס שלמעלה משתל, כ"ל, והוא ענין העטרה דהשתלשלות הכתרים זה מזה כ"ל כנ"ל, אמנם כללות המשכה זו נמשך בוי"ג מא"א הוא בדרך השתלשלות עילה ועלול, ולכן • התחבטה דכ"ל להמשך מתחין לוי"ג להליל נשמות חדשות צריך להיות תחלה בחי' יחוד א"א בחי' הפנימיות שלהם (עמ"ש בשער החיובים ש"א וז' ושער מתחין דצלם פ"ב ושער דרדשי מ"ן ומ"ד ד"ז וכנ"ל), וידוע דידוע פנימי דא"א הוא מה שנמשך בא"א מבחי' עתיק ואיך ולמעלה מעלה עד א"ס כ"ל, כמ"ש בע"ה שער דרדשי מ"ן ומ"ד שם ובלקימת בהביאר דווקא שתי, וז"ל דהמשכת היא מתפארת דאימא וידוע דמה שהתפארת עולה עד פנימיות ועצמות א"ס כ"ל, והוא ענין העטרה שנמשך לר"א כ"ל, ויש לומר דהנה מה שתעטרה היא מתפארת הכתר, דהוה התפשט ב"ן קו האמצעי לכי הקוין דה"ר ב' הקוין גם כן נמשכים מהכתר וא"א מלכיים לורעות דא"ר כ"ל, אמנם זהו בבחי' חיצונית הכתר, משא"כ קו האמצעי מגיע בבחי' פנימיות הכתר כמ"ש מזה מזה במ"א באורך (ועמ"ש מזה ב"ה וידבר כ"ל

זכר : כנ"ל בגמתיקא חכה זו אינה כדורה.